

Sygn. akt: WO 2/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Steckiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Edward Matwijów

SSN Jan Bogdan Rychlicki

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Naczelnej Prokuratury Wojskowej płk. Jana Żaka w sprawie W. O. skazanego z art. 148 § 2 pkt 1 i 3 k.k. i inne, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2014 r., wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., sygn. akt WA 22/04, utrzymującym w mocy wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 kwietnia 2004 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie obciążyć skazanego W. O.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 kwietnia 2004 r., W. O. skazany został m. in. za popełnienie przestępstwa określonego w 148 § 2 pkt 1 i 3 k.k. na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Obrońca W. O. składając apelację od tego orzeczenia zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia zbrodni zabójstwa, zamiast spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, którego następstwem była śmierć pokrzywdzonego (art. 156 § 3 k.k.).

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 23 listopada 2004 r., sygn. akt WA 22/04, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W uzasadnieniu swojego orzeczenia (s. 36 – 43) wskazał dlaczego uznał, że oskarżony W. O. winien jest zabójstwa.

W dniu 11 kwietnia 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego W. O. o wznowienie postępowania zakończonego powołanymi wyżej wyrokami, uchylenie tych orzeczeń i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek obrońca wskazał, że po wydaniu wyroków ujawnił się nowy fakt, a mianowicie „opinia w formie sprawozdania z kryminalistycznych badań śladów pamięciowych”, z której wynika, że „skazany nie miał zamiaru ani bezpośredniego ani nawet ewentualnego pozbawienia życia pokrzywdzonego”.

Zdaniem obrońcy „w świetle przeprowadzonej opinii można, co najwyżej mówić o pobiciu ze skutkiem śmiertelnym”.

Badanie, którego efektem było sprawozdanie z kryminalistycznych badań śladów pamięciowych zostało przeprowadzone na zlecenie skazanego w dniu 27 listopada 2012 r. w Zakładzie Karnym, a jego celem „ustalenie czy w systemie nerwowym badanego występują ślady pamięciowe i emocjonalne mogące świadczyć o tym, że był on inicjatorem porwania i zabójstwa M. F. M”.

W konkluzji opinii stwierdzono, że „badanie Pana W. O. daje podstawy do przyjęcia, iż nigdy nie zgadzał się on na pozbawienie życia M. F. M., a najwcześniejszym momentem, gdy zaczął on zakładać, że M. F. M. może zostać pozbawiony życia, był moment pobicia go, po wyciągnięciu z samochodu”.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej wnosił o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek należało oddalić.

Dowód z badań poligraficznych ma walor pomocniczy i nie może zastąpić dowodu sprawstwa. Celem badań poligraficznych, co wynika wprost z art. 192 a § 1 i 2 k.p.k., jest ograniczenie kręgu osób podejrzanych lub ustalenie wartości dowodowej ujawnionych śladów. Z tych względów wchodzi one w rachubę tylko w postępowaniu przygotowawczym, chociaż, z uwagi na treść art. 199 a k.p.k., można wysnuć przypuszczenie, że badanie takie dopuszczalne jest również wobec oskarżonego.

Przechodząc do wniosku o wznowienie postępowania należy stwierdzić, że jest on bardzo lakoniczny i ogranicza się w zasadzie do stwierdzenia, że w sprawie ujawnił się nowy fakt w postaci sprawozdania z kryminalistycznych badań śladów pamięciowych.

Jak już wyżej wspomniano art. 192 a § 2 k.p.k. dopuszcza „kontrolę nieświadomych reakcji organizmu”, ale tylko w celu, o którym mowa w § 1 tego przepisu, tj. ograniczenia kręgu osób podejrzanych lub potwierdzenia wartości dowodowej ujawnionych śladów. Przepis ten sformułowany został wyczerpująco i nie może być interpretowany rozszerzająco. Tymczasem, obrońca skazanego składając wniosek o wznowienie postępowania i powołując się na sprawozdanie z badań nie tylko że wykracza poza zakres art. 192 a § 1 k.p.k., ale wręcz oczekuje, że omawiane sprawozdanie może być „dowodem” przesądzającym o sprawstwie i winie, co przecież jest niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak na wstępie.

Pouczenie: stosownie do art. 547 § 1 k.p.k., na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.

